

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Όνειρα

Ράιλι Μπλουμ-Βιβλίο 3

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DREAMLAND

Από τις Εκδόσεις St. Martin's Griffin, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όνειρα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Λυδία Κολουδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2011.

By arrangement with the author. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2013

ISBN 978-618-01-0183-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Όνειρα

Ράιλι Μπλουμ - Βιβλίο 3

*Μετάφραση:
Λυδία Κολουδά*

Κυνηγός ψυχών: Κάποιος ο οποίος αναζητά τις χαμένες ψυχές που στοιχειώνουν το γήινο πεδίο και προσπαθεί να τις πείσει, καλοπιάνοντάς τες, να διασχίσουν τη γέφυρα προς το Εδώ και Τώρα.

Στην Ντόρις – την Έβερ της δικής μου Ράιλι!

*Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε
παρά τον ίδιο το φόβο.*

Φράνκλιν Ντ. Ρούσβελτ

Με το που αντίκρισα την Ορόρα, οι ώμοι μου βούλιαξαν, το πρόσωπό μου χαλάρωσε και έβγαλα ένα βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης, γνωρίζοντας ότι είχα μια σύμμαχο, μια φίλη στο πλευρό μου.

Ήμουν σίγουρη ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

Ήταν ο τρόπος με τον οποίο τρεμόφεγγαν και έλαμπαν τα μαλλιά της, καθώς μεταμορφώνονταν από κίτρινα σε καφέ, σε μαύρα, σε κόκκινα και μετά αυτή η σειρά ξεκινούσε πάλι από την αρχή.

Το δέρμα της έκανε το ίδιο, μεταλλασσόταν από το πιο ανοιχτό άσπρο στο πιο σκούρο μαύρο και σε κάθε πιθανή, ενδιάμεση απόχρωση.

Και ο μανδύας της, ο πανέμορφος κίτρινος μανδύας της, άστραφτε, λαμπύριζε και θρόιζε στα πόδια της σαν ένα πλήθος από διάττοντες αστέρες.

Μολονότι δεν την περνούσα πια για άγγελο, όπως είχα κάνει την πρώτη φορά που την είδα, εντούτοις το όλο λαμπερό θέαμα με ηρεμούσε πολύ.

Αλλά, όπως προέκυψε, είχα παρερμηνεύσει τα πάντα.

Μόλις έριξα μια ματιά στην αύρα της, μόλις πρόσεξα τον τρόπο με τον οποίο το συνηθισμένο, φωτεινό μοβ χρώμα της είχε θαμπώσει σε ένα πολύ πιο άτονο βιολετί, ε, λοιπόν, τότε κατάλαβα ότι βρισκόμασταν σε αντίπαλα στρατόπεδα.

Ήταν ακριβώς όπως μου είχε πει ο Μπόντι: είχα ένα σωρό εξηγήσεις να δώσω. Το τελευταίο Κυνήγι Ψυχών δε μου είχε ανατεθεί ακριβώς.

Κάρφωσα το βλέμμα μου στα πόδια μου, με το κεφάλι μου κατεβασμένο από ντροπή και τα απεριποίητα ξανθά μαλλιά μου να κρέμονται χαλαρά μπροστά μου, καθώς πίεζα τον εαυτό μου να κρυφτεί πίσω τους. Χρησιμοποίησα εκείνες τις τελευταίες εναπομείνουσες στιγμές για να εκτελέσω μια ξέφρενη αναζήτηση ανάμεσα στις καλύτερες, πιο αληθοφανείς δικαιολογίες μου, προβάροντας την ιστορία μου νοερά, ξανά και ξανά, σαν πανικόβλητος ηθοποιός τη νύχτα της πρεμιέρας.

Αν και είχα κάνει απλώς τη δουλειά μου ως Κυνηγός Ψυχών, όταν καλόπιασα και έπεισα ένα σωρό φαντάσματα να διασχίσουν τη γέφυρα προς το μέρος όπου ανήκαν, κανένας δεν μπορούσε να διαψεύσει το γεγονός ότι μου είχαν πει να κάνω τα στραβά μάτια· να κοιτάξω τη δουλειά μου. Να μην ανακατευτώ χώνοντας την κοντόχοντρη μύτη μου εκεί όπου δεν της έπεφτε εμφανής λόγος.

Αλλά άκουσα;

Ε... όχι ακριβώς.

Αντί γι' αυτό, όρμησα ολοταχώς σε ένα σωρό μπελάδες.

Ακολούθησα τον Μπόντι στη σκηνή, η πλάτη του ήταν τόσο άκαμπτη και τα χέρια του τόσο σφιγμένα, που χαιρόμουν που δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του. Ωστόσο, αν χρειαζόταν να μαντέψω, θα έβαζα πρόθυμα στοίχημα ότι το στόμα του, απαλλαγμένο από το καλαμάκι που μασούλαγε συνήθως όταν το Συμβούλιο δε βρισκόταν εκεί γύρω, ήταν σφιγμένο σχηματίζοντας μια λεπτή, βλοσυρή γραμμή, ενώ τα πράσινα μάτια του, που σκιάζονταν από τις απίστευτα πυκνές βλεφαρίδες του, έλαμπαν και φεγγοβλούσαν καθώς σκεφτόταν διάφορους τρόπους για να απαλλαγεί μια και καλή από μένα.

Κρυφοκοίταξα κάτω από τις αφέλιές μου και παρακολούθησα την Ορόρα να παίρνει τη θέση της δίπλα στον Κλοντ, ο οποίος κάθισε δίπλα στον Σαμσόν, ο οποίος καθόταν ακριβώς δίπλα στη Σίλια, η οποία ήταν τόσο λεπτεπίλεπτη και μικροκαμωμένη, ώστε μπορούσε να μοιραστεί το χερούλι μιας πολυθρόνας με τον Ρόις χωρίς να χρειαστεί κανένας τους να κάνει κάποια παραχώρηση ή να μαλώσει για τη διεκδίκηση των ίδιων εκατοστών χώρου. Και όταν τους είδα έτσι συγκεντρωμένους όλους, περιμένοντας να ακούσουν πώς ακριβώς θα προσπαθούσα να εξη-

γηθώ, ε, λοιπόν, τότε θυμήθηκα την πιο σημαντική απόδειξη απ' όλες.

Το μοναδικό αδιαμφισβήτητο στοιχείο που δεν απαιτούσε καμία λεκτική επεξήγηση, αφού ήταν ακριβώς εκεί, μέσα στη μέση και ορατό σε όλους.

Είχα τη λάμψη μου.

Για την ακρίβεια, γράψτε λάθος. Δεν ήταν απλώς η συνηθισμένη λάμψη μου. Ήταν κάτι πολύ πιο εντυπωσιακό από αυτό.

Ως ανταμοιβή για όλα αυτά που είχα καταφέρει, η λάμψη μου είχε σκουρύνει πολύ. Είχε μεταμορφωθεί απευθείας από κάτι που ξεκίνησε ως μια σχεδόν ανεπαίσθητη, αχνή πράσινη λάμψη σε μια... λοιπόν... κάπως πιο σκούρα πράσινη λάμψη.

Εντάξει, μπορεί να μην ήταν τόσο δραστική η αλλαγή, αλλά το θέμα είναι ότι αυτό που της έλειπε σε εφέ το αναπλήρωνε σε ουσία.

Ας πούμε απλώς ότι δεν περνούσε απαρατήρητη. Εξάλλου, την είχα δει εγώ.

Την είχε δει ο Μπόντι.

Ακόμα και ο Μπάτερκαπ με είχε κοιτάξει καλά καλά και γάβγισε μερικές φορές, κουνώντας την ουρά του και στριφογυρίζοντας.

Κάτι που εξέλαβα ως ένα πολύ καλό σημάδι που υποδείκνυε ότι θα την έβλεπε και το Συμβούλιο. Και, απ' όσο τους ήξερα, δεν τους ξέφευγε τίποτα.

Χαλάρωσα, έδιωξα τα μαλλιά μου από το πρόσω-

πό μου και σκέφτηκα: *Πόσο άσχημα μπορεί να είναι τα πράγματα όταν η λάμψη μου έχει ένα τόσο ξεκάθαρο ανοιχτό πράσινο χρώμα;*

Μετά όμως θυμήθηκα τι είχε πει ο Μπόντι για τις πράξεις μας και τις συνέπειές τους – για την ικανότητα του Συμβουλίου να παίρνει κατά βούληση ό,τι δίνει. Επέμενε ότι, λόγω της ανικανότητάς μου να υπακούω σε εντολές, ήταν πολύ πιθανό ότι, όταν θα είχαμε τελειώσει, κανένας από τους δυο μας δε θα ξαναέλαμπε ποτέ.

Ήξερα ότι έπρεπε να δράσω γρήγορα, να κάνω ό,τι χρειαζόταν για να δουν τα πράγματα από τη δική μου πλευρά, οπότε όρμησα ευθεία μπροστά.

Δεν είχα καιρό για προβλήματα. Δεν είχα καιρό για χάσιμο.

Μόλις πριν από λίγο είχα μάθει κάτι καταπληκτικό. Είχα ακούσει για κάποια μυστηριώδη διάσταση όπου διαδραματίζονται όλα τα όνειρα και ήμουν αποφασισμένη να τη βρω.

Εξάλλου, ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι δεν μπορούσα να έχω εμπιστοσύνη στον Μπόντι. Το γεγονός ότι με θεωρούσε βάρος δεν ήταν κρυφό.

Σε τελευταία ανάλυση, ο κάθε άνθρωπος, ε... γράψτε λάθος, το κάθε φάντασμα κοιτούσε τον εαυτό του. Έτσι, τον έσπρωξα απευθείας στην άκρη και βγήκα στο κέντρο της σκηνής.

Εκείνος, από την έκπληξή του, έβγαλε μια άναρ-

θη κραυγή. Προσπάθησε να με διώξει. Αλλά άργησε πάρα πολύ και εγώ ήμουν πάρα πολύ γρήγορη και, πριν μπορέσει να κάνει οτιδήποτε άλλο, στεκόμουν ήδη μέσα στα μούτρα του Συμβουλίου, παραμερίζοντας τον όποιο φόβο είχε απομείνει.

Ο φόβος ήταν για τους δειλούς. Όσο γι' αυτό, ήμουν σίγουρη.

Είχε έρθει η ώρα να τους πω τα πράγματα από τη δική μου οπτική γωνία.

Την ιστορία μου. Με το δικό μου τρόπο.

Ήμουν έτοιμη να ξεκινήσω, όταν πρόσεξα την αύρα της Ορόρα να θαμπώνει, ενώ ακολούθησαν και οι αύρες των υπόλοιπων μελών του Συμβουλίου. Σκοτεΐνιασαν με έναν τρόπο που έκανε το στόμα μου να στεγνώσει και το λαιμό μου να σφιχτεί τόσο πολύ, που οι λέξεις κόλλησαν μέσα στο λαρύγγι μου.

Στεκόμουν τρέμοντας. Άφωνη. Παρακολουθούσα τον Μπόντι, τον οδηγό μου, το μοναδικό άνθρωπο που είχε καθήκον να με βοηθάει, να κουνάει το κεφάλι του και να χαμογελά χαιρέκακα. Δεν άφηνε καμία αμφιβολία μέσα στο μυαλό μου για το πόσο απολάμβανε να με βλέπει να την πατάω.

Πριν το καταλάβω καλά καλά, ο Μπόντι πήδηξε ακριβώς μπροστά μου και είπε: «Γεια!»

Το συνόδευσε με ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο που προέβαλλε τα λακκάκια του και έκανε τα μάτια του να λάμπουν. Και σαν να μην έφτανε αυτό, στη συνέχεια μετατοπίστηκε με έναν τρόπο που επέτρεψε σε ένα τσουλούφι καστανά κυματιστά μαλλιά να πέσουν ξεδιάντροπα μέσα σ' αυτά τα μάτια και να μπλεχτούν με τις απίστευτα πυκνές βλεφαρίδες του, μόνο και μόνο για να μπορέσει να διώξει τη φράντζα από το πρόσωπό του και να χαμογελάσει ξανά.

Ήταν μια χολιγουντιανή κίνηση.

Επιδέξια.

Επιφανειακή.

Κίβδηλη (ευχαριστώ, ημερολόγιο της μιας καινούριας λέξης την ημέρα) κατά το χειρότερο τρόπο.

Από εκείνες τις κινήσεις που ή θα κάνουν την καρδιά σου να φτερουγίσει ή θα σε κάνουν να ξεράσεις. Και βλέποντας τον Μπόντι να την κάνει, ε, λοιπόν, απλώς ένιωσα περίεργα.

Ωστόσο, όταν η κίνηση δεν του απέφερε την αντίδραση που ήλπιζε, όταν τα μέλη του Συμβουλίου δεν έπεσαν ξερά, εκείνος έκανε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών, καθάρισε τη φωνή του και τους κοίταξε κατάματα, προφέροντας ένα «Γεια σας» που ακούστηκε πολύ σοβαρό.

Για να είμαι ειλικρινής, είχα ντραπεί λίγο από τους δύο χαιρετισμούς, αλλά, πριν μπορέσω να κάνω οτιδήποτε για να τον σταματήσω, εκείνος είπε: «Όπως ξέρετε, η Ράιλι, ο Μπάτερκαπ κι εγώ αντιμετωπίσαμε πρόσφατα κάτι μικρούς μπελάδες και...»

Άρχισε να φλυαρεί.

Πόσο φλυαρούσε, αδελφάκι μου!

Φλυαρούσε με έναν τρόπο που στ' αυτιά μου ηχούσε μόνο ένα μάτσο μπλα, μπλα, μπλα.

Φλυαρούσε με έναν τρόπο που μου προκαλούσε ίλιγγο και ζαλάδα.

Φλυαρούσε με έναν τρόπο που δεν ήταν διόλου αποτελεσματικός – τουλάχιστον όχι όσον αφορούσε το Συμβούλιο. Και ήξερα ότι έπρεπε να τον σταματήσω πριν χειροτερέψουν τα πράγματα. Έτσι, μόλις έκανε μια παύση, πετάχτηκα στη μέση και είπα: «Νομίζω ότι αυτό που εννοεί ο Μπόντι είναι...»

Εκείνος γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξε καλά καλά, από τη μια με θυμό και από την άλλη με έντρομη δυσπιστία. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για να με σταματήσει. Ούτε κατά διάνοια.

Ωστόσο, πριν προλάβω να ξεκινήσω καν, ο Ρόις, με τα σκούρα κυματιστά μαλλιά, το λείο μελαψό δέρμα και τα λαμπερά πράσινα μάτια που ισοδυναμούσαν με το είδος του ωραίου παρουσιαστικού που σου κόβει την ανάσα και συνήθως βλέπεις αποκλειστικά στην οθόνη του κινηματογράφου, είπε: «Αρκετά, Ράιλι».

Πάγωσα. Έτρεμα να κοιτάξω τον Μπόντι. Έτρεμα να κοιτάξω τον οποιονδήποτε. Αυτές οι δύο απλές λέξεις με σταμάτησαν άμεσα. Ούτε μία φορά στα, σχεδόν στα όρια του γελοίου, σύντομα δώδεκα χρόνια της ζωής μου δεν είχα ακούσει αυτή τη φράση να χρησιμοποιείται για οτιδήποτε άλλο παρά για να με αποτρέψει από κάποιου είδους συμπεριφορά που κάποιος ενήλικας έβρισκε εξαιρετικά ενοχλητική.

Ακολούθησε μια παύση αμηχανίας, την οποία διέκοψε η Σίλια, που στεκόταν δίπλα στον Ρόις. Η συνηθισμένη κυανή λάμψη της είχε αρχίσει να ακτινοβολεί για μια ακόμα φορά σε όλη της την ένταση, όταν είπε: «Δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσεις. Δεν υπάρχει λόγος να σκαρφιστείς δικαιολογίες ή να μας εξηγήσεις. Τα έχουμε δει όλα».

Κούνησα το κεφάλι. Ξεροκατάπια. Ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να κάνω.

Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με τα σκούρα βιολετί μάτια του Σαμσόν, τη στιγμή που τα χέρια του

γαντζώνονταν στα δεξιά και στ' αριστερά του καθίσματός του.

«Ενήργησες από μόνη σου. Ενήργησες ξεροκέφαλα, παράλογα, αγνόησες τις οδηγίες του Μπόντι και έθεσες και τους δυο σας σε μεγάλο κίνδυνο». Σηκώθηκε και στάθηκε άκαμπτος μπροστά μου. «Στο μέλλον απαιτούμε να μας συμβουλευέσαι πριν κάνεις του κεφαλιού σου. Ανεξάρτητα από το πού μπορεί να βρεθείς στο γήινο πεδίο, δεν πρέπει να ξεχάσεις ποτέ ότι βρισκόμαστε μόλις ένα τηλεπαθητικό μήνυμα μακριά».

Έριξε μια αυστηρή ματιά σ' εμένα αλλά και στον Μπόντι. Ήμασταν κοκαλωμένοι και οι δυο μας, δίχως να ξέρουμε ακριβώς τι να κάνουμε, όταν η Ορόρα είπε: «Δεν υπάρχει λόγος να μας φοβάσαι. Είμαστε εδώ για να σου προσφέρουμε καθοδήγηση, υποστήριξη και βοήθεια, αν νιώσεις ότι το χρειάζεσαι. Και παρόλο που ξέρω ότι λαχταράς να προχωρήσεις παραπέρα, πρέπει να γνωρίζεις ότι κάθε αποστολή έχει επιλεγεί προσεκτικά για να συμβαδίζει με το επίπεδο της προόδου σου». Κάρφωσε το βλέμμα της στο δικό μου για να βεβαιωθεί ότι κατάλαβα και κατόπιν πρόσθεσε: «Ωστόσο, κατάφερες και πάλι να επιτύχεις εκεί όπου πολλοί άλλοι Κυνηγοί Ψυχών έχουν αποτύχει. Συγχαρητήρια».

Ο Μπόντι μαλάκωσε, ενώ από τα χείλη μου ξέφυγε μια ριπή αέρα που δεν ήξερα καν ότι κρατούσα τόση

ώρα. Και όταν χαμήλωσα το βλέμμα μου στον Μπάτερκαπ, τον παρακολούθησα να σηκώνει ψηλά τον πισινό του και να ξεσπάει σε μια βροχή από κουνήματα πέρα-δώθε – μια υπερβολική δόση εξυπνάδας. Έπιασα τον εαυτό μου να εύχεται να σταματήσει.

Δεν υπήρχε λόγος να το παρακάνουμε. Όχι όταν μόλις με είχε παραδεχτεί –όχι, γράψτε λάθος–, όχι όταν μόλις με είχε συγχαρεί η Ορόρα, που ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι ήταν η βασίλισσα του Συμβουλίου.

Είχα θέσει τον εαυτό μου σε κίνδυνο. Είχα πάρει μεγάλα ρίσκα. Είχα κάνει ακριβώς το αντίθετο από αυτό που με είχε διατάξει ο Μπόντι – και κοιτάξτε πού με είχε οδηγήσει αυτό:

Να λάμπω μπροστά στο Συμβούλιο.

Να δέχομαι γενναιόδωρα σπουδαίους επαινούς.

Συγχαρητήρια!

Η λέξη στριφογύριζε μέσα στο μυαλό μου.

Δεν είχα μπλέξει. Όλα ήταν μια χαρά. Για την ακρίβεια, ήταν καλύτερα από μια χαρά. Για μια ακόμα φορά είχα επιτύχει εκεί όπου άλλοι είχαν αποτύχει.

Το ήξερα εγώ.

Το ήξερε το Συμβούλιο.

Και η λάμψη μου το αποδεικνυε.

Ο Μπόντι ήταν που έπρεπε να αλλάξει τη στάση του. Εγώ είχα κατακτήσει την κορυφή.

Απολάμβανα την επιτυχία μου, ζώντας τον έπαινο ξανά και ξανά.

Τις σκέψεις μου διέκοψε η μελωδική φωνή της Ορόρα, καθώς πρόσθεσε: «Είναι φανερό ότι στο μέλλον θα χρειαστείς μεγαλύτερες προκλήσεις, οπότε θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σου τις προσφέρουμε».

Κούνησα το κεφάλι μου και έδωσα στο πρόσωπό μου την τέλεια έκφραση ταπεινότητας, αφήνοντας το χορό θριάμβου για αργότερα.

Σύντομα, την προσοχή μου έκλεψε ο Κλοντ, ο οποίος, πασπατεύοντας με τα μακριά, αδύνατα δάχτυλά του την ατημέλητη γενειάδα που έφτανε μέχρι τη μέση του, είπε: «Επομένως, ενόψει όλων των επιτευγμάτων σου, συμφωνήσαμε ότι εσείς οι δύο χρειάζεστε ένα διάλειμμα».

Κοίταξα φευγαλέα τον Μπόντι, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στα ολοκαίνουρια αθλητικά παπούτσια, που ήμουν σίγουρη ότι είχε εμφανίσει μόνο και μόνο γι' αυτή τη συνάντηση, στο σκούρο τζιν παντελόνι, που μαζευόταν γύρω από τους αστραγάλους του σε στιλ *κουλ* τύπου, στο φαρδύ, γαλάζιο πουλόβερ του, που κάλυπτε την αδύνατη σιλουέτα του, και ανέβηκα προς τα πάνω, μέχρι το απίστευτα χαριτωμένο πρόσωπό του, το θέαμα του οποίου και μόνο μου δημιουργούσε έναν κόμπο και μια κάψα στο λαιμό, ενώ ένα απρόβλεπτο κύμα νοσταλγίας για όλα όσα είχαμε μοιραστεί απειλούσε να με καταπιεί ολόκληρη.

Όσο κι αν λαχταρούσα έναν καινούριο οδηγό (πάνω-κάτω από την πρώτη φορά που συναντήθηκα

με τον Μπόντι), εκεί που ήμουν έτοιμη να τον αποκτήσω... ε, λοιπόν, δεν μπορούσα να πιστέψω ότι οι μέρες μας ως Κυνηγοί Ψυχών θα τελείωναν τόσο γρήγορα. Έπειτα από αυτή τη συνάντηση μπορεί να μην ξαναβλέπαμε ποτέ ο ένας τον άλλο.

Για κάποιον περίεργο λόγο, αυτή η σκέψη δε μου προκαλούσε το είδος της χαράς που θα περίμενα. Αν μη τι άλλο, έκανε ακριβώς το αντίθετο. Με έκανε να αισθάνομαι μπερδεμένη και λίγο κενή.

Αλλά, όπως προέκυψε, έκανα λάθος.

Μεγάλο λάθος.

Το Συμβούλιο είχε άλλα στο μυαλό του.

«Κάντε ένα διάλειμμα από το Κυνήγι Ψυχών», είπε η Ορόρα, γνέφοντας με έναν τρόπο που έκανε τα μαλλιά της να χορεύουν και να στροβιλίζονται. «Πάρτε λίγο χρόνο για να χαλαρώσετε και να διασκεδάσετε».

Το πρόσωπό μου συσπάστηκε. Δεν ήμουν σίγουρη πώς να το εκλάβω αυτό.

Εννοώ, δε με είχαν μόλις συγχαρεί;

Και αυτού του είδους ο έπαινος δε σήμαινε ότι θα μπορούσα να πηδήξω μερικές βαθμίδες και να προχωρήσω στην κατηγορία των μεγάλων, τρομακτικών φαντασμάτων με τα οποία ασχολούνταν οι έμπειροι Κυνηγοί Ψυχών;

Η Σίλια με διαφώτισε.

«Αν και είμαστε όλοι πολύ ευχαριστημένοι με την

απόδοσή σου, Ράιλι, και ενώ είναι εμφανές ότι θα πρέπει να βρούμε μεγαλύτερες προκλήσεις για σένα, πιστεύουμε ότι θα σου έκαναν καλό λίγες διακοπές». Τα μικροσκοπικά χέρια της πετάριζαν στη μέση της, ίδια με κολιμπρί μπροστά σε ταΐστρα. «Και όταν θα έχεις αναζωογονηθεί αρκετά, θα χαρούμε να στείλουμε εσένα και τον Μπόντι στην επόμενη αποστολή σας. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι με τον τρόπο με τον οποίο συνεργάζεστε. Είναι φανερό ότι βγάζετε ο ένας τον καλύτερο εαυτό του άλλου».

Έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Και μιλάω για τη φάση που μένεις με γουρλωμένα μάτια και το σαγόνι σου έχει φτάσει στο πάτωμα. Εννοώ, σοβαρά; *Βγάζουμε ο ένας τον καλύτερο εαυτό του άλλου; Μήπως αστειευόταν; Είχε κάποιος από αυτούς επιθεωρήσει πραγματικά το αρχειακό υλικό με τον Μπόντι και εμένα να προσπαθούμε να συνεργαστούμε;*

Το μόνο που κάναμε ήταν να τσακωνόμαστε!

Και να διαφωνούμε.

Και να κοντράρουμε επίτηδες ο ένας τον άλλο σε κάθε ευκαιρία που μας δινόταν.

Οι μοναδικές φορές που κάναμε κάτι από κοινού, σηκώναμε τα μανίκια και παραμερίζαμε τις τεράστιες και ποικίλες διαφορές μας, ήταν όταν τα πράγματα είχαν ξεφύγει τόσο πολύ, που δεν είχαμε άλλη επιλογή παρά να βασιστούμε ο ένας στον άλλο.

Προφανώς, όμως, αυτό δεν ήταν ούτε η αρχή.

Α, όχι, δεν είχαμε τελειώσει ούτε κατά διάνοια, γιατί εκεί που εγώ παρέπαια ακόμη, ο Ρόις πετάχτηκε και είπε: «Όσο εμείς θα διαλέγουμε την επόμενη αποστολή σας, εσύ και ο Μπόντι, και, ναι, ακόμα και εσύ, Μπάτερκαπ» –τα μάτια του Ρόις πέταξαν σπίθες όταν ο Μπάτερκαπ, στο άκουσμα του ονόματός του, έγλειψε τα σαγόνια του και κούνησε πάλι τα πσινά του– «καλά θα κάνετε να απολαύσετε την άδειά σας. Να περάσετε λίγο χρόνο με την οικογένειά σας. Να επισκεφτείτε φίλους. Το σημαντικό είναι να ξεκουραστείτε και να γεμίσετε τις μπαταρίες σας. Μην ανησυχείτε, θα σας βρούμε όταν έρθει ο καιρός για την επόμενη αποστολή σας. Για την ώρα, όμως, απαλλάσσετε».

Απαλλαγμένοι.

Ελεύθεροι.

Αναμφισβήτητα απολυμένοι.

Παρ' όλα αυτά, αν και είχα ακούσει κάθε λέξη, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να στέκομαι απλώς εκεί και να κοιτάζω σαν χαζή, παρακολουθώντας τον Μπόντι και τον Μπάτερκαπ να πετάγονται στην άλλη άκρη της σκηνής και να τρέχουν σαν τρελοί ως την πόρτα. Ξαφνικά, παρέλυσά από τη φρικτή διαπίστωση ότι εκείνοι είχαν να πάνε σε άλλα, καλύτερα μέρη.

Το Συμβούλιο είχε εξαφανιστεί – ένα μόνο πουφ και είχαν γίνει καπνός. Και ξέροντας ότι το να συνεχίσω

να στέκομαι εκεί πολλή ώρα, αφότου όλοι οι άλλοι θα είχαν εγκαταλείψει το χώρο, ήταν αστείο (για να μην πω αξιολύπητο), κρέμασα χαμηλά το κεφάλι μου και εντόπισα τα ίχνη του Μπόντι και του Μπάτερκαπ.

Η θλιβερή αλήθεια γύρω από την ύπαρξή μου ξετυλίχθηκε μπροστά μου: μπορεί να είχα αριστεύσει στο Κυνήγι Ψυχών, αλλά, όσον αφορούσε τη μεταθανάτια ζωή, ήμουν πλήρης αποτυχία.

Η κοινωνική μου ζωή ήταν ακόμα πιο πεθαμμένη από εμένα.

Δεν είχα κανένα φίλο. Κανένα χόμπι. Κανένα μέρος να πάω εκτός από το δωμάτιό μου.

Και μπορεί να είναι αλήθεια ότι οι γονείς και οι παππούδες μου ήταν Εδώ, αλλά είναι επίσης αλήθεια ότι ήταν απασχολημένοι με τις δικές τους μεταθανάτιες ζωές.

Το Εδώ και Τώρα δεν έμοιαζε σε τίποτα με το γήινο πεδίο. Δε χρειαζόμουν κανέναν για να πληρώσει τους λογαριασμούς μου, να ετοιμάσει τα γεύματά μου, να υπογράψει τις απουσίες μου από το σχολείο, να με πηγαиноφέρει με το αυτοκίνητο ή γενικά να με φροντίζει στον τομέα στέγης, σίτισης και χρημάτων. Όλα όσα μπορεί να ήθελα και/ή να χρειαζόμουν μπορούσα να τα αποκτήσω κάνοντας απλώς μια ευχή – που σήμαινε ότι πέρα από το ότι θα περνούσαν για να δουν τι κάνω και να πουν ένα γεια, οι δικόί μου δεν ήταν πια υπεύθυνοι για μένα.

Εκείνοι είχαν προχωρήσει παραπέρα.

Και η αξιοθρήνητη αλήθεια ήταν ότι, απ' όσο είχα δει, οι παππούδες μου ήταν πολύ πιο δημοφιλείς από μένα.

Πέρασα με φόρα μέσα από την πόρτα και πετάχτηκα έξω, αποφασισμένη να κάνω τα πάντα για να αποκτήσω μια μεταθανάτια ζωή.

Η Ράιλι Μπλουμ το πήρε απόφαση ότι η μεταθανάτια ζωή είναι πολύ μοναχική όταν το μόνο που κάνεις είναι να δουλεύεις. Γι' αυτό θέλει να πάει σ' ένα μέρος όπου τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα, με σκοπό να βρει τρόπο να επικοινωνήσει με την αδελφή της, την Έβερ. Φτάνοντας στη Χώρα των Ονείρων, μαθαίνει πως υπάρχουν δύο μέθοδοι για να στέλνεις όνειρα. Με το ονειρικό άλμα, μπορείς να πηδήξεις στο όνειρο κάποιου και να μοιραστείς ένα μήνυμα ή να πάρεις μέρος κι εσύ στο όνειρό του. Με την ύφανση ονείρων, μπορείς να κατασκευάσεις ένα ολόκληρο όνειρο σ' ένα στούντιο και να το στείλεις. Αλλά η ύφανση ονείρων έχει απαγορευτεί χρόνια πριν και το στούντιο είναι κλειδωμένο. Η Ράιλι είναι αποφασισμένη να το ανοίξει και πάλι για να έρθει σε επαφή με την Έβερ. Θα καταφέρει, άραγε, να «μλήσει» στην αδελφή της;

**Το τρίτο βιβλίο της υπέροχης σειράς
με τις περιπέτειες της Ράιλι Μπλουμ.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΓΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN 978-618-01-0183-6

9 786180 101836

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12824

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η